

וכי היתה לי ברירה? והן איש עדיין לא מת מכמה ימי מאסר ויהיו ארוכים ככל שיהיו, ומה גם שבכול זאת לא ישבנו בג'ואה ג'ואה.

כאן עלי לציין שיותר מששמר עלינו הערבי, שמרו הנשים עלי לבל אסתלק לי ואברח הביתה. משום מה סבורות היו שאותי בודאי יבואו לשחרר וממילא גם אותן ואילו להן לבדן לא יהיה דואג.

יום אחד בא עמנואל, מקלו על כתפו ובקצו מיטלטל צרור עטוף במטלית לבנה — אוכל מן הבית. איזו הפתעה נעימה! לשמחתי לא היה גבול אבל כשהוצרך לחזור הביתה — כמעט שהתחלתי לבכות. אמרתי לנשים: "אצא ללוותו ומיד אחזור". הן הסכימו, בלית ברירה, אלא שהזירוני: "לחזור מיד, לא להרחיק לכת, ורק שבעל המלון לא ירגיש בצאתי" ועוד כהנה וכהנה אזהרות. חמקתי איכ־שהו החוצה ויצאתי עם עמנואל אל מחוץ לעיירה. מרחוק השקפתי על מטולה, כל־כך פשוט וקל לרוץ הביתה ובודאי גם לא היו דולקים אחרי לתפסני, אבל... הלא הבטחתי לחזור. כשחזרתי מצאתי את הנשים בעיצומו של "סימפוזיון" על איך הסכימו שאצא ומי מהן תלך להודיע על בריחתי.

ובאחד הימים, בשמיני למאסר אחר הצהריים, בא הדמוכתר בכבודו ובעצמו והודיע לנו על שחרורנו. מן הוֹן להוֹן (מכאן לכאן), עד שסודר "רשמית" ענין השחרור — ואולי היו לו למוכתר גם עיסוקים משלו או בשליחות אשתו, אחרי הכול לא בכול יום מזדמנים "העירה" — רד הערב כשהתחלנו גולשים מגבעת העיירה ג'דידה בדרכנו הביתה. וכמו בכול שנה ובכול מקום, גם אותו ערב של הרבע האחרון